

Pasaules ekonomikas pārvaldība

Eiropas Parlamenta 2011. gada 25. oktobra rezolūcija par pasaules ekonomikas pārvaldību (2011/2011(INI))

Eiropas Parlaments,

- ņemot vērā Londonā, Pitsburgā, Toronto un Seulā notikušajās G20 valstu vadītāju augstākā līmeņa sanāksmēs pieņemtos secinājumus un panāktās vienošanās,
 - ņemot vērā 2011. gada 8. februārī publicēto *Palais-Royal Initiative* grupas ziņojumu „Starptautiskās monetārās sistēmas reforma: sadarbības pieeja divdesmit pirmā gadsimta uzdevumu risināšanai” (*Reform of the Monetary System: a cooperative approach for the twenty-first century*),
 - ņemot vērā 2010. gada 20. oktobra rezolūciju par Savienības ekonomikas pārvaldības un stabilitātes sistēmas uzlabošanu, it īpaši euro zonā¹,
 - ņemot vērā 2011. gada 11. maija rezolūciju par ES kā globāla spēka nozīmi daudzpusējās organizācijās²,
 - ņemot vērā Transatlantiskā likumdevēju dialoga un Transatlantiskā biznesdialoga pastāvīgo un svarīgo darbu,
 - ņemot vērā Reglamenta 48. pantu,
 - ņemot vērā Ekonomikas un monetāro lietu komitejas ziņojumu un Starptautiskās tirdzniecības komitejas atzinumu (A7-0323/2011),
- A. tā kā pasaules ekonomikas attīstību pēdējās desmitgadēs kopumā raksturo pastiprināta izaugsme un labklājība, un, lai gan ne visur šī attīstība ir bijusi vienmērīga, miljoniem cilvēku ir izkļuvuši no nabadzības; tomēr vēl joprojām nepieņemami liels skaits cilvēku dzīvo nabadzībā un izmisumā; tā kā ir jāsamazina valstu atšķirības sociālajā un ekonomikas jomā; tā kā Eiropas cīņai pret nabadzību ir jābūt vienai no galvenajām stratēģijas „Eiropas 2020” prioritātēm;
- B. tā kā patlaban ASV un Eiropa joprojām likvidē smagākās kopš Lielās depresijas laikiem pieredzētās starptautiska mēroga ekonomikas recesijas nopietnākās sekas;
- C. tā kā pēdējās desmitgadēs pasaules ekonomikas attīstību ir ietekmējusi nepieņemama nelīdzsvarotība;
- D. tā kā efektīva pasaules ekonomikas pārvaldība radītu iespēju samazināt līdz minimumam globalizācijas negatīvo ietekmi un izlabot tādas bīstamas sekas kā nevienlīdzības pieaugums

¹ Pieņemtie teksti, P7_TA(2010)0377.

² Pieņemtie teksti, P7_TA(2011)0229.

vai vides iznīcināšana;

- E. tā kā jaunu ietekmīgu spēku parādīšanās pasaules ekonomikā, kuru vidū līderes ir Ķīna un Indija, gan saistībā ar pasaules tirdzniecību, gan ekonomikas izaugsmi, ir bijusi nozīmīga un ir būtiski izmainījusi ekonomikas situāciju, un tādēļ ir nepieciešamas tirdzniecības reformas un konvertējami valūtas maiņas kursi;
- F. tā kā pašlaik nelīdzsvarotību joprojām izraisa galvenokārt konkurētspējas trūkums, privāto un publisko uzkrājumu trūkums valstīs, kurās ir budžeta deficīts, un pārmērīgi lieli ietaupījumi apvienojumā ar pieprasījuma trūkumu valstīs ar budžeta pārpalikumu un tā kā patlaban tā ir kļuvusi vēl jo lielāka, un, ņemot vērā augsto globalizācijas pakāpi un kapitāla plūsmu apjomu, tās dēļ rodas jaunas prasības saistībā ar globālo pārvaldību un grūtības struktūrām, kas īsteno pašreizējos institucionālos pasākumus;
- G. tā kā pasaules ekonomikas līdzsvara atjaunošanas galvenais elements plašākā nozīmē sastāv no diviem aspektiem, proti, valstīs, kurās ir budžeta deficīts, ir jāuzlabo konkurētspēja un jāveic plašas reformas, kas sekmē izaugsmi, savukārt valstīs, kurās ir budžeta pārpalikums, ir jāatver to tirgi un jāīsteno stabila monetārā politika;
- H. tā kā Ekonomikas un monetārās savienības (EMS) darbība pirmajā desmitgadē ir apliecinājusi, ka atbildīga budžeta politika ir viens no priekšnoteikumiem, lai līdz minimumam samazinātu globālo finanšu un ekonomikas satricinājumu ietekmi;
- I. tā kā ir liels skaits starptautisku organizāciju, kuras izveidotas pasaules ekonomikas pārvaldībai, piemēram, SVF, Pasaules Banka, Pasaules Tirdzniecības organizācija, Apvienoto Nāciju Organizācijas Konference par tirdzniecību un attīstību (*UNCTAD*) un Starptautiskā Finanšu korporācija (*IFC*), kā arī G7 un G20 starpvaldību forumi, no kuriem SVF un G20 ir visefektīvākās struktūras, lai gan arī tās ir jāuzlabo;
- J. tā kā pasaules tirgiem ir nepieciešami attiecīgi pasaules mēroga noteikumi;
- K. tā kā dominējošā monetārā kārtība ir izraisījusi ārvalstu valūtas rezervju, jo īpaši ASV dolāra, ievērojamu uzkrāšanos dažās valstīs, kurās ir budžeta pārpalikums, un tas savukārt ir palielinājis kapitāla piedāvājumu valstīs, kurās ir budžeta deficīts, un izraisījis lejupēju spiedienu uz valūtas kursu, veicinot aktīvu cenu celšanos un „burbuļa” rašanos, kas bija viens no galvenajiem nesēnās finanšu krīzes cēloņiem;
- L. tā kā globālā ekonomikas krīze, kura sākās finanšu sektorā, tagad ir izraisījusi pārāk lielas parādsaistības dažās vadošajās pasaules ekonomikas valstīs, tostarp ASV, Japānā un ES;
- M. tā kā Pitsburgas sanāksmes noslēguma deklarācijā par spēcīgas, noturīgas un līdzsvarotas izaugsmes sistēmu G20 valstu vadītāji vienojās, ka steidzami nepieciešama jauna daudzpusēja pieeja krīzes risināšanai;
- N. tā kā ir vispārēji atzīts, ka daži finanšu nozares sektori ir veicinājuši globālās finanšu krīzes pastiprināšanos, kas liecina par trūkumiem finanšu regulējumā un par valstu parādu krīzes padziļināšanos, un tā kā ir panākta kopēja saprašanās par to, ka ir jāuzlabo finanšu sektora atbildība un pārredzamība, tostarp finanšu nozarei ir jāuzņemas segt taisnīgu krīzes izraisīto izmaksu daļu;
- O. tā kā daudzkārt pieminēto norēķinu kontu nelīdzsvarotību ir izraisījusi strukturālā

nelīdzsvarotība valstu ekonomikā;

- P. tā kā pasaules finanšu sistēmas saskaņota un efektīva regulējuma un uzraudzības trūkuma dēļ finanšu nozarē radās problēmas, kas vēlāk saasināja pasaules ekonomikas neaizsargātību;
- Q. tā kā atzinīgi ir vērtējama G20 sanāksmju lomas un nozīmes palielināšanās, jo tās ir augstākā līmeņa neformālu politisku diskusiju forums pasaulē; tā kā G20 kā institūcijai trūkst juridiska pamata un pastāvīga sekretariāta un tā kā tai ir vāja pārvaldes struktūra, jo īpaši salīdzinājumā ar citām starptautiskām institūcijām, piemēram, SVF un PTO;
- R. tā kā pašreizējā starptautiskā monetārā sistēma ir ļāvusi vairākām valstīm īstenot konkurējošas devalvācijas stratēģijas, kuras kopā ar aizvien pieaugošiem spekulatīviem darījumiem, ko veica ietekmīgi tirgus dalībnieki valūtas tirgos, lielā mērā veicināja pārmērīgu maiņas kursu nepastāvību un radīja ievērojamu risku valūtas tirgos, kā arī starptautiskajā tirdzniecībā;
- S. tā kā ES netiek uzskatīta par spēcīgu dalībnieci starptautiskās monetārās un finanšu sistēmas pārveidē, jo tā nepauž vienotu nostāju un tās ārējā pārstāvība starptautiskajos ekonomikas jautājumos ir sadrumstalota;
- T. tā kā ir svarīgi nodrošināt, lai ekonomikas un finanšu sistēmas nekaitētu reālajai ekonomikai;
- U. tā kā saskaņā ar G20 ieteikumiem Starptautiskajam Valūtas fondam ir piešķirtas plašākas pilnvaras pasaules finanšu sistēmas uzraudzībā, ir palielināti tā finanšu resursi un ir gaidāma būtiska tā pārvaldības struktūras reforma;
- V. tā kā aizvadītajās desmitgadēs finanšu tirgi attīstījās, lai darbotos pasaules mērogā, intensīvi izmantojot informācijas tehnoloģiju procesus un tīklus, un tā kā datu standartizācija ir atpalikusi, tādējādi — bieži vien pat uzņēmumu mērogā — kavējot tirgus datu apkopošanu, to analīzi un darbības ar tiem un mazinot finanšu darījumu pārredzamību;

Politikas ieteikumi pasaules ekonomikas pārvaldības īstenošanai

1. uzsver, ka nelīdzsvarotība pasaules mērogā ir iespējams drauds finanšu un makroekonomikas stabilitātei un gadījumos, kad tā ir īpaši izteikta, tā apdraud ekonomiski spēcīgākās valstis un var netieši ietekmēt citu valstu ekonomiku; ņemot to vērā, norāda, ka gan valstīm, kurās ir budžeta pārpalikums, gan valstīm, kurās ir budžeta deficīts, būtu jānovērš nelīdzsvarotība, kuru izraisa strukturāla neatbilstība un konkurētspējas trūkums valstu ekonomikā, jo arī tā varētu būt problēmu pamatcēlonis;
2. uzsver, ka finanšu un ekonomikas krīze parādīja, ka kapitāla pieplūdums, ko izraisīja nelīdzsvarotība pasaules mērogā, ir jānovērš, izmantojot atbildīgu monetāro politiku un stingru finanšu regulējumu un uzraudzību;
3. atzīst, ka ir nepieciešams, lai politikas veidotāji visā pasaulē turpinātu meklēt risinājumus, lai veiktu pasaules ekonomikas pārvaldības reformas, kas ļautu atgūt līdzsvaru pasaules ekonomikā un izvairītos no atkārtotas lejupslīdes; uzsver, ka ar pasaules ekonomikas pārvaldības reformu vajadzētu nodrošināt, ka tirgi tiek regulēti ar visaptverošu institucionālu regulējumu, lai tie pienācīgi darbotos; turklāt paredz, ka labvēlīgas

ilgtermiņa ieguldījumu vides izveidei ir jābūt vienam no pasaules ekonomikas pārvaldības prioritārajiem mērķiem;

4. uzsver atbildīgas monetārās politikas nozīmīgumu; mudina ekonomiski attīstītāko valstu centrālās bankas, īstenojot tradicionālus vai netradicionālus pasākumus, apsvērt to potenciālo ārējo ietekmi, piemēram, aktīvu „burbuļu” rašanos, ieguldījumu dinamiku vērtspapīru tirgū un finanšu nestabilitāti citās valstīs;
5. apzinās, ka galu galā galvenie noteicošie faktori valūtas glabāšanai rezervē trešo valstu centrālajās bankās ir uzticēšanās valsts ekonomikas stiprumam un finanšu tirgus dziļums, pārredzamība, attīstība un stabilitāte; šajā sakarībā uzsver, ka jebkurai valūtai, kuru vēlas iekļaut SVF speciālo aizņēmuma tiesību (SAT) grozā kā vienu no tā valūtām, ir jābūt pilnībā konvertējamai, un atzīst, ka SVF SAT groza sastāvam būtu jāatspoguļo relatīvā valūtu nozīme pasaules tirdzniecības un finanšu sistēmās;
6. norāda, ka maiņas kursam būtu jāatspoguļo tirgus pamatprincipi, lai uzlabotu atklātību un elastību un veicinātu ekonomiskos pielāgojumus, un tāpēc dalībvalstu iestādes, kas īsteno monetāro politiku, nedrīkstētu to ietekmēt un manipulēt ar to;
7. mudina SVF locekļus stingri ievērot Statūtus, jo īpaši apņemšanos atturēties no manipulācijām ar valūtas kursu, kā arī attiecīgos Vispārējās vienošanās par tarifiem un tirdzniecību (*GATT*) un PTO nolīgumu noteikumus;
8. mudina no jauna apsvērt speciālo aizņēmuma tiesību (SAT) izmantošanu par iespējamo dolāra kā pasaules rezerves valūtas aizstājēju, kas varētu palīdzēt stabilizēt pasaules finanšu sistēmu; aicina SVF izpētīt iespējas, kā turpmāk piešķirt un plašāk izmantot SAT, jo īpaši nolūkā veicināt daudzpusējas valūtas maiņas kursa sistēmas izveidi;
9. atbalsta G20 valstu darbu un saistības vidēji ilgā termiņā īstenot pa atbilstīgiem posmiem sadalītus fiskālās konsolidācijas plānus, kuri sekmē izaugsmi, vienlaikus atbalstot iekšējā pieprasījuma apmierināšanu tādā tempā, kas ir piemērots katras valsts apstākļiem un ir saskaņā ar atbilstošu monetāro politiku, tādējādi veicinot valūtas kursa elastīgumu, lai labāk atspoguļotu ekonomikas pamatprincipus, kā arī veicot strukturālās reformas, ar kurām sekmē jaunu darbavietu radīšanu un dod ieguldījumu globālā līdzsvara atgūšanā;
10. tomēr norāda, ka pretējā gadījumā izredzes G20 līmenī novērst globālo nelīdzsvarotību šķiet ierobežotas;
11. mudina Pasaules Tirdzniecības organizāciju (PTO) aktīvi rīkoties, lai identificētu atšķirīgo regulatīvo režīmu izraisītos iespējamos tirdzniecības traucējumus finanšu pakalpojumu jomā un tos novērstu;
12. aicina Komisiju izstrādāt tādu visaptverošu mehānismu, kas galvenokārt pamatots uz PTO noteikumiem un ir ar tiem cieši saistīts un ar ko nepieļautu tirdzniecības izmantošanu par instrumentu ārpolitikas īstenošanai pretēji starptautiski atzītajām demokrātiskajām vērtībām, kā norādīts Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtos;
13. aicina Komisiju nākamajā ES un ASV Transatlantiskās ekonomikas padomes (TEP) sanāksmē izvirzīt jautājumu par savstarpēju sadarbību atvasināto preču pārraudzībai saskaņā ar pastāvošajiem noteikumiem attiecībā uz pārredzamību un ļaunprātīgu tirgus izmantošanu;

14. aicina ES īstenot G8/G20 valstu augstākā līmeņa sanāksmēs pieņemtās deklarācijas, jo īpaši attiecībā uz subsīdijām fosilajam kurināmajam un lauksaimniecībai, ņemot vērā ESAO vadlīnijas šajā jomā, pārtikas cenu svārstīgumu un preču tirgus;
15. aicina Komisiju pārskatīt savu tirdzniecības stratēģiju attiecībā uz dienvienu-dienvidu tirdzniecības un iekšējās reģionālās tirdzniecības pastiprināšanu citviet pasaulē, lai mazinātu daudzu mazo valstu neaizsargātību un veicinātu spēcīgu ekonomisko partneru rašanos nākotnē;
16. atbalsta grafika izstrādi rīcības plānam, ar ko īstenos G20 spēcīgas, noturīgas un līdzsvarotas izaugsmes sistēmu;
17. atzinīgi vērtē visas iniciatīvas, kas paredzētas, lai arī turpmāk apspriestos un sadarbotos kopējo globālo problēmu atrisināšanā, tomēr norāda, ka daudzi no pašreizējiem forumiem, tādi kā G20, ir tikai neformāli diskusiju forumi, kuriem nav ne juridiska pamata, ne ietekmes starptautisko organizāciju lēmumu pieņemšanas procesos vai šo lēmumu īstenošanā un izpildes uzraudzībā, tāpēc tās kā pārvaldes struktūras joprojām ir vājas;
18. norāda, ka daudzām pasaules sadarbības organizācijām raksturīgā vienošanās kārtība lēmumu pieņemšanas procesā neveicina drosmīgu lēmumu pieņemšanu un bieži vien tiek pieņemti neskaidri, juridiski nesaistoši nolīgumi; mudina pasaules forumu līdzināties ES, kas attālinās no ekskluzīvas paļaušanās uz vienprātību;
19. uzskata, ka G20 sanāksmē pieņemtās saistības ir jāpadara konkrētākas un ka jāuzrauga to īstenošana, iesaistot neatkarīgu, oficiālu un ietverošu struktūrvienību, kurai ir savi statūti un sekretariāts, piemēram, SVF;
20. atzinīgi vērtē pasākumus, par kuriem vienojās G20 valstu finanšu ministri augstākā līmeņa sanāksmē 2011. gada 19. februārī Parīzē, lai ar rādītāju kopumu noteiktu nelīdzsvarotību; uzsver, ka šiem rādītājiem būtu jāattiecas uz iekšējo nelīdzsvarotību, piemēram, valsts parādu un deficītu, privātajiem uzkrājumiem un parādu, kā arī uz ārējo nelīdzsvarotību attiecībā gan uz tirdzniecību, gan ieguldījumu plūsmām un pārvedumiem;
21. aicina G20 regulāri īstenot savstarpējas novērtēšanas procesu, pamatojoties uz G20 sistēmu un minētajiem rādītājiem, lai sniegtu izvēles iespējas politikas jomā spēcīgas, ilgtspējīgas un līdzsvarotas izaugsmes sasniegšanai;
22. uzsver, ka finanšu tirgu dalībnieki izvērš darbību pasaules mērogā, un tāpēc uzskata, ka ir jāatrisina nepietiekamas finanšu regulējuma koordinācijas jautājums, lai novērstu dažu finanšu tirgus dalībnieku iespējas savā labā izmantot regulējuma arbitrāžu;

Starptautiskās monetārās un finanšu sistēmas un iestāžu reforma

23. uzsver, ka Eiropas Savienībai ir jāieņem vadošā vieta pasaules ekonomikas reformas īstenošanā, lai vēl vairāk nostiprinātu starptautisko iestāžu likumību, pārredzamību un pārskatatbildību, un uzskata, ka Eiropas Savienībai pēc iespējas plašākā mērā vajadzētu darboties kā vienai no starptautiskās ekonomikas jautājumu risināšanas dalībniecēm;
24. prasa, lai ES būtu nodrošināta pārstāvība SVF un Pasaules Bankā; prasa, lai SVF kļūtu demokrātiskāks, tostarp organizējot atklātas izpilddirektora vēlēšanas, izvērtējot kandidātu priekšrocības, un lai būtiski palielinātos vēlēšanu tiesības jaunattīstības valstīm un valstīm

ar pārejas posma ekonomiku;

25. apgalvo, ka pasaules ekonomikas pārvaldībai ir jābūt pietiekami reaģētspējīgai, elastīgai un pragmatiskai, lai būtu iespējams noteikt, kuri pasākumi ir vispiemērotākie, ņemot vērā apstākļus un saskaņā ar subsidiaritātes principu;
26. uzsver, ka Eiropas Savienībai ir jāieņem vadošā vieta pasaules ekonomikas reformas īstenošanā, lai nostiprinātu starptautisko iestāžu un neformālo forumu likumību, pārredzamību un pārskatatbildību;
27. norāda, ka šīm iestādēm un forumiem, jo īpaši G20, trūkst konkrētas parlamentāras leģitimitātes pasaules mērogā, un tādēļ aicina tās lēmumu pieņemšanas procesā iesaistīt parlamentus; pauž nožēlu par dažu partneru kļūmēm attiecībā uz demokrātiju;
28. norāda, ka varētu rasties problēmas, ja dažādo neformālo forumu un starptautisko ekonomikas un finanšu institūciju īstenotie politikas virzieni netiktu saskaņoti; apgalvo, ka pasākumus globālās institucionālās koordinācijas veicināšanai vajadzētu pieņemt ar SVF starpniecību;
29. uzsver, ka, pamatojoties uz ekonomikas pamatprincipiem, jāpanāk vispārēja izpratne un kopēja pieeja attiecībā uz monetāro politiku, starptautisko tirdzniecību, ilgtspējīgām publiskām finansēm un elastīgām valūtām; uzskata, ka pasaules ekonomikas raksturīgākajām iezīmēm vajadzētu būt atvērtiem tirgiem, no kā labumu gūtu visi tirgus dalībnieki; uzsver, ka augsti sociālie un vides standarti ir būtiski un tie katrā ziņā jāpilnveido; uzsver, ka šā procesa centrā vajadzētu būt SVF un PTO ;
30. mudina PTO dalībvalstis pievienoties daudzpusējiem tirdzniecības nolīgumiem un rīkot sarunas par turpmākajiem starptautiskajiem nolīgumiem ar mērķi ievērojami samazināt šķēršļus starptautiskajai tirdzniecībai, vienlaikus nodrošinot vienlīdzīgus konkurences apstākļus visos sektoros, tādējādi veicinot ekonomikas izaugsmi un attīstību;
31. uzskata — lai ļautu jaunattīstības valstīm iegūt vairāk priekšrocību no tirdzniecības un nodrošināt pienācīgus darba apstākļus un pienācīgas algas visiem strādājošajiem, Eiropas Savienības interesēs ir SDO nostiprināšana un tās līdzdalības veicināšana PTO darbā, kā arī to ilgtspējības uzdevumu izpildes uzraudzība, kas saistīti ar vispārējo preferenču sistēmu;
32. aicina Komisiju pārskatīt ES tirdzniecības un ieguldījumu stratēģiju, lai tajā iekļautu *BRIC* valstis (Brazīliju, Krieviju, Indiju un Ķīnu) kā nākamos lielākos tirdzniecības partnerus ar savām interesēm sociāli un ekoloģiski ilgtspējīgas attīstības apvienoto interešu kopējā pasaules tīklā;
33. uzskata, ka daudzpusējās attīstības banku uzdevums ir efektīvāk nodrošināt papildu līdzekļus īpašu vietējo vajadzību apmierināšanai, ilgtspējīgu ieguldījumu atbalstam un vietējās tautsaimniecības nostiprināšanai;
34. iesaka, ka SVF vajadzētu būt spēcīgam un neatkarīgam un ka tā rīcībā vajadzētu būt pietiekamiem instrumentiem un resursiem, kas dod iespēju pievērst lielāku uzmanību pārrobežu saiknēm, ne tikai pastiprinot daudzpusēju uzraudzību, bet arī īpašu vērību veltot sistēmiska nozīmīguma ekonomikas valstīm un izstrādājot rādītājus ilgstošu lielu nelīdzsvarotību novērtēšanai; prasa attiecināt SVF intervences pilnvaras arī uz risku, ko izraisa kapitāla konti;

35. uzsver, ka ir jānodrošina, lai daudzpusējos nolīgumos par nodokļu informācijas apmaiņu tiktu ietverti noteikumi par automātisku informācijas apmaiņu, un prasa rīkoties, lai nostiprinātu juridisko pamatu to jurisdikciju iekļaušanai ESAO „melnajā sarakstā”, kas nevēlas sadarboties, tādējādi uzlabojot fiskālo pārredzamību un izskaužot krāpšanu un izvairīšanos no nodokļu maksāšanas; mudina Komisiju līdz 2011. gada beigām izstrādāt skaidru standartu, lai no katras valsts atsevišķi tiktu saņemti ziņojumi par pārrobežu uzņēmumiem, tādējādi uzlabojot pārredzamību un nodokļu iestāžu iespējas piekļūt attiecīgiem datiem;
36. uzsver to iniciatīvu nozīmību, kuras uzsāktas, piemēram, grāmatvedības un revīzijas standartu jomā;
37. aicina G20 valstu vadītājus bez liekas kavēšanās pabeigt diskusijas par kopējo elementu minimumu, kas raksturo pasaulē finanšu darījumu nodokli;
38. uzskata, ka G20 sanāksmes, neskarot citu iestāžu nozīmību, ir būtisks globālo apspriežu forums, taču norāda, ka G20 kā globālai institūcijai ir vairāki trūkumi, tostarp mazu nāciju reprezentativitātes trūkums, pārredzamības un demokrātiskas pārskatatbildības trūkums, kā arī juridiska pamata trūkums, lai padarītu tā lēmumus juridiski saistošus;
39. mudina SVF un G20 apzināt to pasaules valstu pieredzi, kuru ekonomikā ir zems budžeta deficīta līmenis un disciplinēti valdības izdevumi, izmantot to konsultācijas un attiecīgi rīkoties;
40. uzsver, ka saistībā ar debatēm par globālo monetāro kārtību euro zona ir jāuzskata par vienotu struktūru, ņemot vērā tās vienoto valūtu un vienoto valūtas maiņas kursa politiku;
41. mudina ES un tās dalībvalstis meklēt risinājumus turpmākai koordinācijas uzlabošanai starp G struktūrām un ANO sistēmu;
42. prasa nodibināt starptautisku centrālo banku valdi, kuras sastāvā pirmām kārtām būtu ES, Japānas, Apvienotās Karalistes un ASV centrālo banku pārstāvji un kurai būtu pilnvaras koordinēt monetāro politiku, kontrolēt finanšu uzraudzību, kā arī paplašināt un veicināt SAT kā pasaules rezerves valūtu;
43. iesaka politiski nostiprināt SVF, katru gadu rīkojot SVF valdē pārstāvēto valstu vadītāju sanāksmes augstākajā līmenī; ņemot vērā šo informāciju, mudina arī SVF dalībvalstis izvirzīt valdē augstākās valdības amatpersonas, lai SVF varētu uzņemties vadību kā forums, kurā notiek diskusijas un tiek pieņemti lēmumi par pasaules ekonomikas pārvaldību;
44. uzskata, ka ir jāpalielina starptautisko kapitāla plūsmu pārredzamība, jo īpaši cenšoties izbeigt banku sistēmas slepenību;

Pasaules finanšu nozares pārvaldība

45. uzsver, ka finanšu uzraudzītāju sadarbības trūkums veicināja finanšu krīzes izplatīšanos un padziļināja tās nelabvēlīgo ietekmi; šajā sakarībā aicina Savienības uzraudzības iestādes uzņemties vadību, veidojot starptautisko sadarbību un nosakot paraugpraksi finanšu regulējumā; uzsver arī to, ka būtu lietderīgi panākt konvergenci kopējas ASV un ES finanšu sistēmas izveidē;

46. norāda, ka ir nepieciešams īstenot reformas pasaules mērogā, ar kurām uzlabotu finanšu iestāžu pārredzamību un pārskatatbildību;
47. uzsver — lai gan pasaules finanšu centros ir pieņemti normatīvi akti, lai uzlabotu dažu finanšu nozares jomu regulējumu, ir nepieciešamas turpmākas noteikumu un prakses reformas banku sistēmā un paralēlajā banku sistēmā;
48. uzsver, ka ir jāpiešķir Eiropas finanšu uzraudzības iestādēm skaidras pilnvaras strādāt ciešā sadarbībā ar ārpuskopienas valstu vai citiem starptautiskajiem partneriem, kā to dara Eiropas Sistēmisko risku kolēģija (ESRK) ar Finanšu stabilitātes padomi (FSP);
49. uzsver, ka jāapvieno mikrouzraudzība un makrouzraudzība kā daļa no saskaņotas, vienotas pieejas;
50. norāda, ka ASV un ES kopā veido gandrīz 40 % pasaules tirdzniecības apjoma un gandrīz 50 % pasaules IKP, un iesaka uzlabot makrouzraudzības dialogu, pievēršot īpašu uzmanību Atlantijas dialogam, rūpīgi un taisnīgi īstenojot „Bāzele III” aktu paketi un turpmāk apspriežot uzraudzības darbības jomas paplašināšanu attiecībā uz finanšu iestādēm, kas nav bankas; prasa, lai finanšu nozares regulējuma reformas pamatā būtu nepārtraukts virzītājspēks, ar ko nodrošinātu efektīvu finansiālu atbalstu stabilitātei un izaugsmei reālajā ekonomikā pasaules mērogā;
51. respektē G20, PTO, „Bāzele III” un citu daudznacionālo struktūru pieeju, vienlaikus atzīstot iespējamos riskus, ko varētu izraisīt pārmērīga regulēšana un konkurence regulējuma jomā;
52. atzinīgi vērtē valstu centrālo banku vadītāju Pasaules ekonomikas sanāksmes ieviešanu Starptautiskās Norēķinu bankas (BIS) vadībā, un kas ir bāzes grupa centrālo banku sadarbības organizēšanai;
53. pauž bažas par sadrumstalotības risku, kas rodas tādu regulējumu dažādības dēļ, kuri ietekmē finanšu tirgu dalībnieku darbības pasaules mērogā; tādēļ prasa panākt lielāku to mehānismu integrāciju, kas darbojas dažādos sektoros;
54. atzīst EIB nozīmīgumu izaugsmes veicināšanā, izmantojot ilgtermiņa investīcijas;
55. uzsver, ka jāizstrādā atbilstoši kritēriji sistēmiski svarīgu finanšu iestāžu noteikšanai, lai izvairītos no situācijām, kad iestādes ir „pārāk lielas vai pārāk cieši savstarpēji saistītas, lai būtu pieļaujams to bankrots”, un tādējādi samazinātu sistēmisko risku, izmantojot papildu rezervju un kapitāla prasības, kā arī pretmonopolu tiesību aktus;
56. aicina Bāzeles Banku uzraudzības komiteju ierosināt pasākumus, lai norobežotu sistēmiski svarīgu iestāžu finanšu pakalpojumu mazumtirdzniecību un lai prasītu katram no tiem atsevišķi kapitāla nodrošinājumu;
57. mudina Bāzeles Banku uzraudzības komiteju izstrādāt standarta modeļa pieeju riska svērtu aktīvu aprēķināšanai, lai precīzi novērtētu un salīdzinātu banku darījumus, kuros iespējami kreditēšanas un tirgus riski;
58. iesaka izveidot piemērotu starptautisku infrastruktūru SVF pārraudzībā, kas nodrošinātu gan valsts iestādēm, gan nozarei unikālu avotu standartizētajiem galvenajiem finanšu datiem un kas tehniski sekmētu starptautisko uzraudzības uzdevumu izpildi, kā arī nozares darbību

padarītu drošāku un efektīvāku;

Starptautiskās monetārās sistēmas konfigurācijas maiņa

ES loma un uzdevumi

59. uzsver pozitīvo ietekmi, kāda uz globālo sadarbību un koordināciju ir stiprākai ekonomikas pārvaldības sistēmai Eiropas Savienībā un euro zonā;
60. norāda, ka svarīga nozīme Eiropas vienotā tirgus nostiprināšanai un padziļināšanai ir ne tikai kā iekšējam mērķim, bet arī kā paraugam, kuram var līdzināties citu valstu tirdzniecības bloki visā pasaulē;
61. uzsver, ka ir nepieciešama tāda ES politika gan lauksaimniecības, gan finanšu jomā, kas palīdzētu izvairīties no globāliem satricinājumiem pārtikas piegādē un cenās;
62. uzsver pozitīvo ietekmi, kāda uz globālo sadarbību un koordināciju ir stingrākai ekonomikas pārvaldības sistēmai, kas pastiprina Stabilitātes un izaugsmes paktu Eiropas Savienībā un euro zonā;
63. norāda, ka Eiropas Savienībai ir aktīvi jāpiedalās starptautiskās monetārās un finanšu sistēmas pārveidē, spēcīgāk izmantojot ārējo pārstāvību, pamatojoties uz racionālāku un pārredzamāku iekšējo lēmumu pieņemšanas procesu saskaņā ar attiecīgajiem Lisabonas līguma noteikumiem;
64. atzinīgi vērtē četru jaunu Eiropas regulatīvo iestāžu izveidi finanšu jomā, proti, Eiropas Banku iestādi, Eiropas Apdrošināšanas un aroda pensiju iestādi, Eiropas Vērtspapīru un tirgu iestādi un Eiropas Sistēmisko risku kolēģiju, un cer, ka tās kļūs spēcīgas un efektīvas;
65. uzskata — lai gan ir nepieciešams nodrošināt vienlīdzīgus konkurences apstākļus starptautiskā mērogā, tas nedrīkstētu kavēt ne ES, ne citus reģionālus blokus un valstis stiprināt reģionālus pasākumus, kuru mērķis ir pilnībā izmantot PTO un citu starptautisku standartu sniegtās elastīguma iespējas, lai no jauna sabalansētu makroekonomikas pamatrādītājus un vairotu labklājību;
66. aicina ES īpašu uzmanību pievērst enerģijas atkarības samazināšanai, lai ierobežotu importēto inflāciju un atgūtu līdzsvaru attiecībās ar naftu ražojošām valstīm;
67. uzsver to, ka ES kvalificētas tirgus piekļuves sistēma varētu veicināt tāda vispārēja sabiedriskā labuma radīšanu kā klimata aizsardzība un Tūkstošgades attīstības mērķu sasniegšana;
68. aicina Komisiju iesniegt priekšlikumu, kā uzlabot ES iekšējo lēmumu pieņemšanas procedūru, lai panāktu saskaņotību saistībā ar ārējo pārstāvību ekonomikas un finanšu jomā, ar ko nodrošina, ka ES pārstāvība ir demokrātiski atbildīga Eiropas Parlamentam, dalībvalstīm un valstu parlamentiem;
69. mudina G20 vai PTO izvērtēt iespējas panākt vispārēju vienošanos par oglekļa nodokli ieviestiem produktiem un pakalpojumiem;
70. atgādina, ka saskaņā ar Lisabonas līguma 138. pantu euro zonas valstīm ir jāievieš vienota ārējā pārstāvība; tālab mudina Komisiju iesniegt likumdošanas priekšlikumu;

71. uzsver, ka plaša līdzdalība pasaules ekonomikā ir būtiska Eiropai, lai izmantotu visas tās sniegtās priekšrocības, un ka vislabākā iespēja, kā to darīt, ir darboties kā vienotam veselumam;

72. aicina ES tirdzniecības politikā vienmēr veicināt taisnīgu tirdzniecību, demokrātiju, cilvēktiesības, pienācīgus darba apstākļus un ilgtspējīgu attīstību saskaņā ar Lisabonas līgumu, savu iekšējo programmu un Tūkstošgades attīstības mērķiem.

o

o o

73. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei un Komisijai.